

Introdukció és Coda

/Emlékezéstöredék Sz.B-re/

Volt egyszer egy gyerek, aki olyan volt mint a többi hasonló társa. Játékos, eleven, szeleburdi, aki minden játszótéren és grondon egyszerre tudott jelen lenni, ahol pattogott a labda, vagy valamilyen izgás-mozgásra volt lehetőség.

Volt egyszer egy gyerek és most ugyanarra a gyerekre gondolok, aki elhatározta: el fogja játszani Bach János Sebestyén II. Brandenburgi versenyének trombita szólóját. Nem zongoryavezető szeretett volna lenni, király, vagy haramiavezér, nem egy szép kis mutatós trombitadarabról álmódott, nem – : ő elhatározta, hogy majd – nem is sokára – eljátssza Bach János Sebestyén II. Brandenburgi versenyének nyaktörő trombitaszólamát.

Volt vagy tíz éves ekkor. Legnagyobb szerencséjére Soroksáron született, méghozzá Feri bácsi – a híres trombitás volt az Édesapja. Így talán érthető az álma és az is, hogy pár év múlva a Fakopács utcai házuk konyhájában – többen hallottuk – szép kísérletet tett, csak úgy zenekari kíséret nélkül a versenymű trombita szólamának eljátszására. Nagyon nagy szenzáció volt ez akkor.

Híre is ment szerte Soroksáron.

Ez a gyerek egyébként nem volt alapvetően „álmodozó” típus. Ahogy nőtt-növekedett nagyon is reális életet élt. No persze nem unalmasat. Tudott ő 20 cm-es vízbe fejest ugrani, zsebkendőnyi területen négy csel után kötényt adni a Szigeten, még évei számát tekintve is kamaszként kísérte haza – nagyon is komoly szándékkal – atyai jó barátom feleségét, fél nap alatt két regényt elolvasott és azokat puskaropogásszerű sebességgel tíz perc alatt tudta elmesélni, tudott sikerrel leszokni a dohányzásról háromszor is hetente, ha kellett, tudott reggelire töltött káposztát enni, ha körömpörkölt éppen nem volt, ultiban, ferbliben, levettben, snapszliban, snúrozásban, snóbliban verhetetlen volt. Játsszótársai csak a jóindulatában bízhattak és abból volt is neki rengeteg. Így aztán nem csoda, hogy az egész környező világ a barátja lett.

Bárcsak ha a felével megelégedett volna...!

Tehát volt ez a gyerek, akinek gyorsan teltek a napjai – az élete –.

Mindenféle iskolákat elvégzett. Sokan el se hitték. „Érett” lett, meg tanár, művésztanár és házasember, de főleg TROMBITÁS lett, s mint ilyen, a kollégám, meg hát persze nekem is a barátom, – de felnőtt ember az nem lett –! Lehet, hogy furcsán hangzik, de így volt ez rendjén. Sőt!! Ez volt a csodája. Az eleven eszű és éplelkű emberek körében nem sokaknak adatik meg ez a kegy.

Volt tehát ez a gyerek, akivel trombitásként együtt jártuk be a fél világot. Többnyire egy szobában aludtunk meg nem aludtunk és hatására néha-néha én is fel tudtam hozzá nőni – gyerekeknek –. Sokat tudnék mesélni – mindig segítőkész látás-futásairól, önzetlenségéről, kiismerhetetlen kamikaze cselekedeteiről, de hihetetlen pontosságáról, alkalmazkodó képességéről is, ha a munkáról volt szó mikor a zenekarban együtt játszottunk, szólóztunk itthon és a világ nagy koncerttermeiben. Említhetném még hétköznapi kölykös szertelenségét és munkabéli művészi megbízhatóságát, de megszakadt bennem a szó – mert hallottam valamit – azt mesélik és ezt én nem értem: Ő már nem jön velem többet sehová, noha a világ másik fele még vissza volna-. Ő már e világgal nem foglalkozik. Ő már csak az álmának él.

Van ez a csodálatos gyerek – a Szekér – a Szekeres Béla, mert hát róla írok és most már végérvényes: lesz is.

Akik őt igazán ismerték, azoknak biztosan. Őbennük tovább él összetéveszthetetlen, Eulenspiegeles lények.

Kivételes napokon hallani fogják, amint angyali trombitáján most már a legméltóbb helyszínen játssza Bach János Sebestyén II. Brandenburgi versenyének trombita szólamát.

Magas ívű röptödhöz jó szelet, játékoskodhoz – álmodhoz – jó anszotot kívánok.

Geiger György